

STOPP!

- DET HÄR ÄR INTE OKEJ!

En rapport om hallklimatet utifrån domarnas perspektiv i stockholmsdistriktet 2023.

Stockholms
Innebandyförbund

BAKGRUND

Vi befinner oss i mars 2023.

Vi har dagarna innan fått bevittnat ett snökaos på Stockholms gator och på grund av det fått senarelägga den träff vi nu är på.

I rummet befinner sig ett 20-tal kvinnor med olika roller inom innebandyn:

Spelare, ledare, organisationsledare och domare.

De är där för att delta i Stockholms Innebandyförbunds tjejnätverk, vars syfte var att kartlägga framgångsfaktorer samt hinder för kvinnor i vårt distrikt samt försöka finna hållbara aktiviteter, beslut och organisationsförändringar med målet att fler kvinnor ska vara en del av innebandyn.

Under denna träff, den andra av tre, delas gruppen upp i respektive roller och får i uppgift att diskutera och redovisa för de hinder man stött på under sitt innebandyliv och hur det påverkat en.

Det konstateras snabbt av flera grupper att det finns strukturella problem inom innebandyn på olika sätt, även fast man också vill vara tydlig med att innebandy i generella termer är en öppen och fantastisk värld, för både kvinnor och män.

När det är domarnas tur att redovisa dröjer det inte många sekunder innan rummets sinnesstämning förändrats. Rummet blir tyst, och runtomkring kan man urskilja ansiktsuttryck av både förvåning, ledsamhet och ilska.

Vad är det de säger? Är det verkligen såhär?

Domargruppen avslutar med att säga att dömandet är det bästa som finns, fyllt av glädje, utveckling och gemenskap.

Men den sista meningen flyger oss alla över huvudet. Istället sitter alla och tänker och bubblar av frågor kopplat till de exempel som gruppen redovisade: om glåpord som skriks i hallarna, om ledare som alltid hälsar på den manliga domaren först och om hätska monologer med ledare på parkeringsplatser långt efter slutsignal.

Är det såhär våra domare i vårt distrikt har det generellt?

Frågan skickades vidare till både förbundets kansli samt domarkommittén.

Svaret kom snabbt: Låt oss fråga!

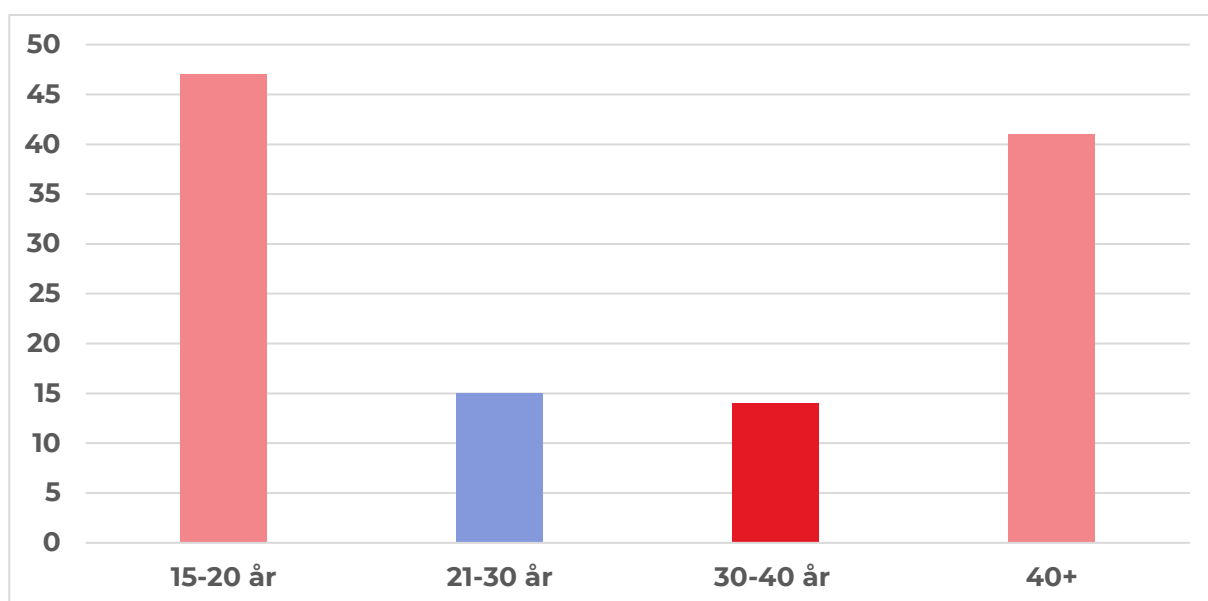
I denna rapport finner vi svaret.

EN ENKÄT SKICKAS UT

För att låta domarna komma in i årets säsong ordentligt väntade förbundet en tid med att skicka ut den enkät som ligger till grund för denna rapport.

Den 23 oktober skickades enkäten ut till samtliga domare (inte matchledare) i distriktet. Enkäten bestod av 22 frågor som alla på något sätt berör hallklimatet utifrån domarnas perspektiv.

Enkäten besvarades av 154 domare, vilket får anses som ett bra och ett trovärdigt underlag för resultaten. Av de svarande är 36 kvinnor, 117 män och en person svarade annat. Glädjande kan vi konstatera att återväxten inom domarkåren är bra, då hela 47 av de svarande är mellan 15-20 år. Med det i beaktande kan man lägga på ytterligare en punkt för framtida diskussioner: Hur påverkar hallklimatet specifikt unga domare i både positiva och negativa effekter? Och på vilka sätt behöver förbund, föreningar, ledare och spelare säkerställa en trygg och utvecklande miljö för unga domare?

DEN GENERELLA BILDEN

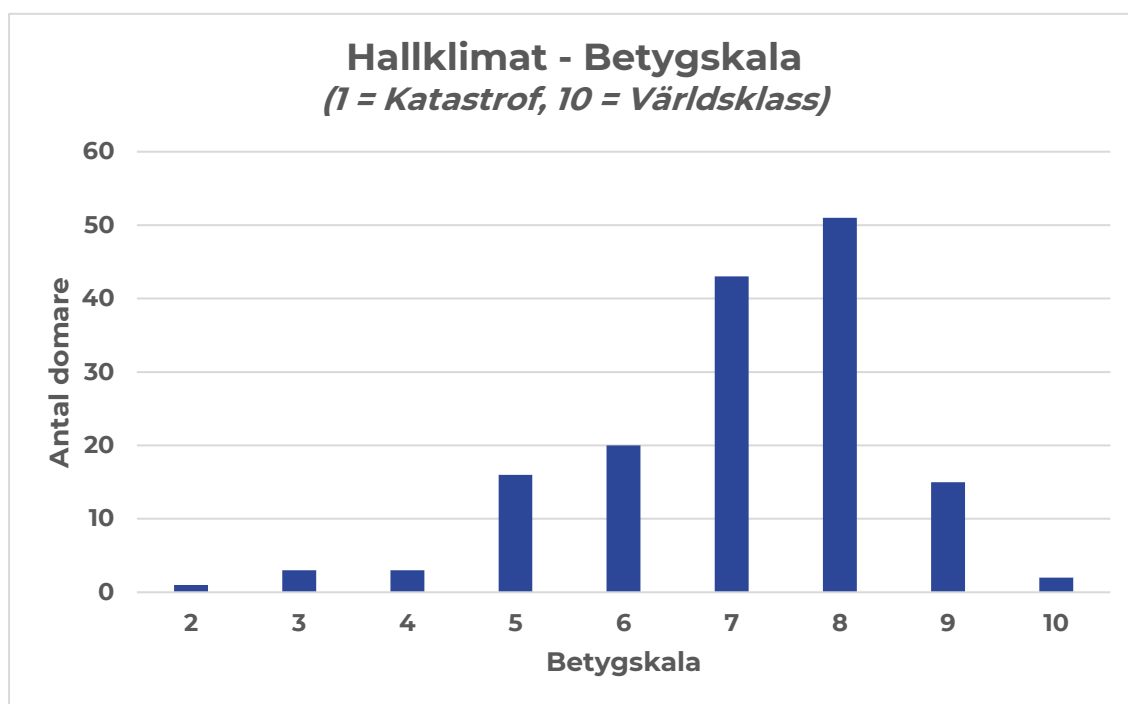
Inledningsvis av enkäten ville vi se hur domarna tycker att hallklimatet är i generella termer. På den 10-gradiga skala vi fick fram av resultaten var det endast sju personer som skattade hallklimatet till under fem, och hela 111 personer svarade med en sju eller uppåt. Den genomsnittliga skattningen av hallklimatet hamnar på **7,06**, vilket får ses som ett klart godkänt betyg.

Även bland kommentarerna kunde man läsa om den generella bilden av hallklimatet som positiv:

"Innebandyn har inga större problem med hallklimatet tycker jag. Det är bättre här än i många andra idrotter", samt " Jag tycker på det stora hela att klimatet är bra. Det är mångfalt fler positiva kommentarer än negativa och jag upplever att acceptansen för oss domare är rätt hög".

Det är också intressant att vi genom kommentarerna ser att domarna känner sig som en viktig pusselbit till att hallklimatet blir bra, att deras roll är viktig i den aspekten, eller som domaren nedan uttrycker det:

"Jag tror en viktig del är att vi domare också utför ett proaktivt arbete, för exempelvis när det kommer till stil & profil, kommer med ett leende på läpparna och visar att vi verkligen tycker om det jobb vi gör. Spelare, ledare och publik både känner och ser huruvida vårt engagemang är på topp eller inte. Det är lättare att sälja in våra beslut om det är tagit med engagemang, då har spelare/ledare/publik också mer förståelse för svårigheten i att vara domare"

NÄR DET HETTAR TILL

Innebandy, och alla annan idrott bygger på känslor och dramatik i en rasande fart. Det är nog alla involverade medvetna om, men oavsett händelse så är det viktigt att alla parter bibehåller en respektfull attityd och ton mot varandra. Vi som idrott behöver säkerställa att det finns en tydlig gräns mellan rimlig argumentation och verbala kränkningar, för ofta sker dessa i samma situationer. Det var mot denna bakgrund som vi bad domarna beskriva dels om de blivit verbalt kränkta de

senaste åren, samt på vilka sätt detta kan yttra sig för att få en bild av i hur stor utsträckning detta sker.

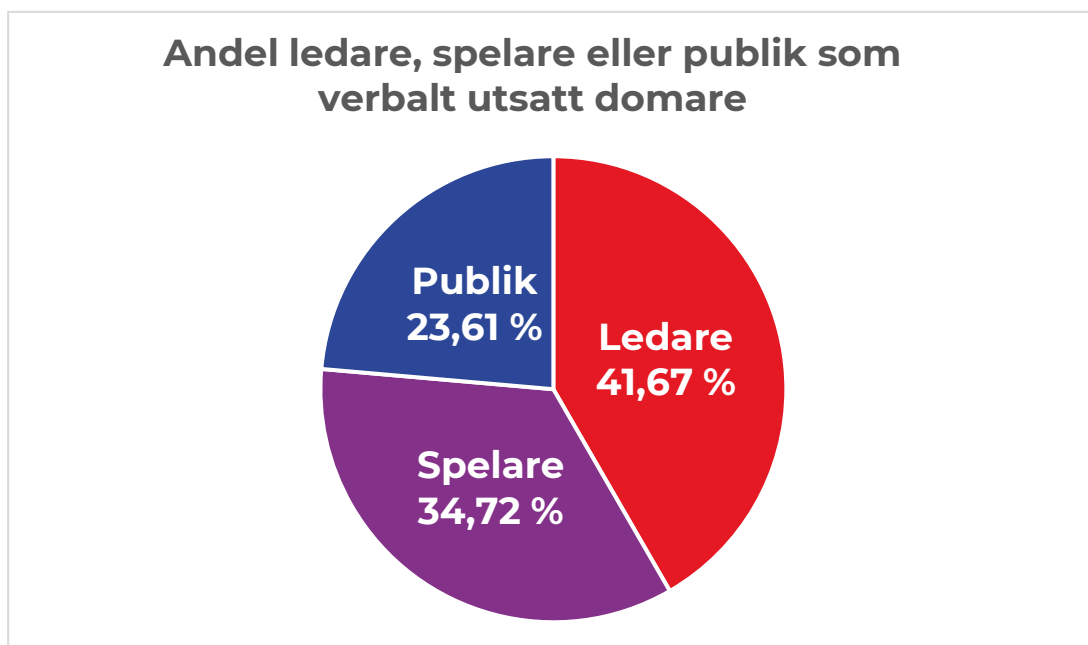
Målbilden bör självfallet vara att ingen domare någonsin ska behöva känna sig verbalt kränkt, men så är dessvärre inte fallet.

Hela **49,35 %** av de svarade har blivit verbalt kränkta de senaste två säsongerna.

I den här enkäten har domarna själva fått göra avvägningen om vad man anser är verbal kränkning och vad som är en rimlig argumentation. För framtida undersökningar vore det intressant att skapa en mer tydlig gränsdragning, för att få ut ett mer detaljerat mönster. Man får också ha i beaktande att domare på grund av jobbets natur förväntar sig argumentationer, meningsskiljaktigheter och missnöjda spelare, ledare och publik, på gott och ont.

Vem är det då som mest utsätter domarna för verbala kränkningar?

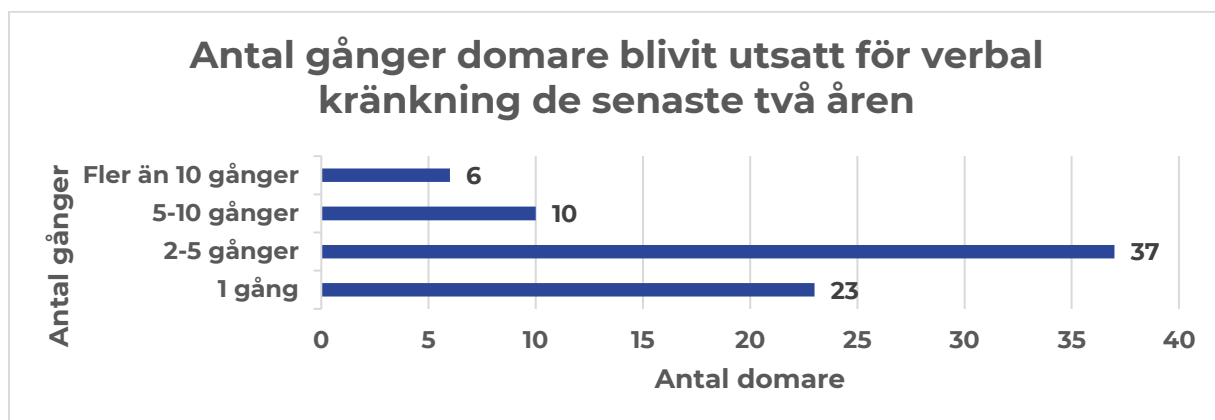
Enkäten visar att det är ledarna i båsen som står för den största delen av påhoppet, något som borde få föreningar att arbeta mer aktivt med beteenden, kravställning och kontroll över de egna ledarna.

Ur ett större perspektiv kan man fundera på vilka större effekter detta ger. Vilka signaler sänder det för både spelare, föräldrar och publik att det är just ledaren som uttrycker sig på ett kränkande sätt?

För diskussionen är det viktigt att presentera omfånget av kränkningarna, då statistiken genast blir lite ljusare.

Det är "endast" sex domare som svarat att de blivit verbalt kränkta fler än tio gånger de senaste två säsongerna. Det ska ju poängteras att dessa siffror är katastrofala, men ur ett större perspektiv får man ändå se det som en förmildrande siffra.

Det man vet är att det kan räcka med en kränkning för att en person ska tappa intresset och faktiskt få bestående men. För att ge några exempel presenteras nedan några av de svar som domarna redovisade. Förhoppningen är att dessa ord aldrig mer ska behövas höras i en innebandyhall.

"Domarjäväl"

"Du är lika dålig som alltid"

"Sluta vara domare, du är sämst"

"Du är värdelös. Du får slå första slaget, så att jag kan sänka dig sen."

"Du är ett skämt, tjockis"

"Amen, lilla gumman"

"Sätt inte din fot här igen"

"Vi kan göra upp utanför hallen efter matchen"

"Du borde vara försiktig när du går hem idag"

"Hordomare"

"Jag hoppas att jag aldrig behöver se dig igen"

"Du är ju för fan blind din idiot"

Som man kan se av kommentarerna ovan finns det flertalet exempel som till och med skulle klassas som renodlade hot.

Vidare kan man av kommentarerna i enkäten se att det är flertalet kvinnor som nämner att de blir påhoppade just på grund av sitt kön, i allt från bodyshaming, till kommentarer som "hora", "snygg röv", "lilla gumman", något som behövs ses som extra allvarligt.

Något som vidare är oacceptabelt är när man går från ord till handling och faktiskt fysiskt gör något mot en domare. Här svarade **5,23 %** att de blivit fysiskt påhoppade. För den här redovisningen blir det svårt att förtydliga detta mer specifikt då många av de svarade valde att inte lämna någon ytterligare kommentar. Av det man kan ta ut av svaren hittas bland annat en person där spelaren efter ett domslut tog tag på domaren bröst samt två personer som nämner att det är vanligt förekommande att spelare vid avtackning efter matcher trycker till extra hårt vid handslag/fistbump.

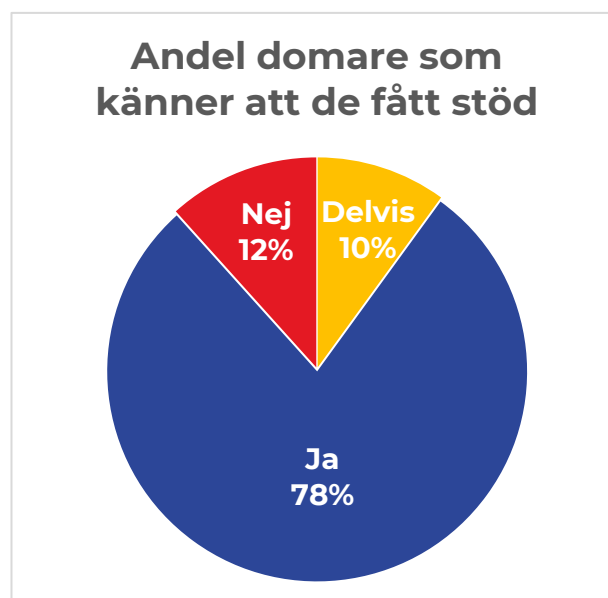
För denna enkät bör det också poängteras att både fysik- och verbala kränkningar även förekommer inom domarkåren, mellan kollegor.

FÖRBUNDETS STÖDFUNKTION OCH SUPPORT

Inom domarkåren i Stockholm kan man om man ser, utsatts för eller vill rapportera övriga händelser från hallarna fylla i *formuläret om olämpligt uppträdande* på hemsidan. Vid sådan rapportering hamnar ärendet på förbundets domarkonsulents bord, som sedan situations anpassat hanterar ärendet, ofta med hjälp av domarkommittén.

De som svarat att de blivit utsatta (verbalt eller fysiskt) fick vidare besvara hur de känt att det stödet fungerat.

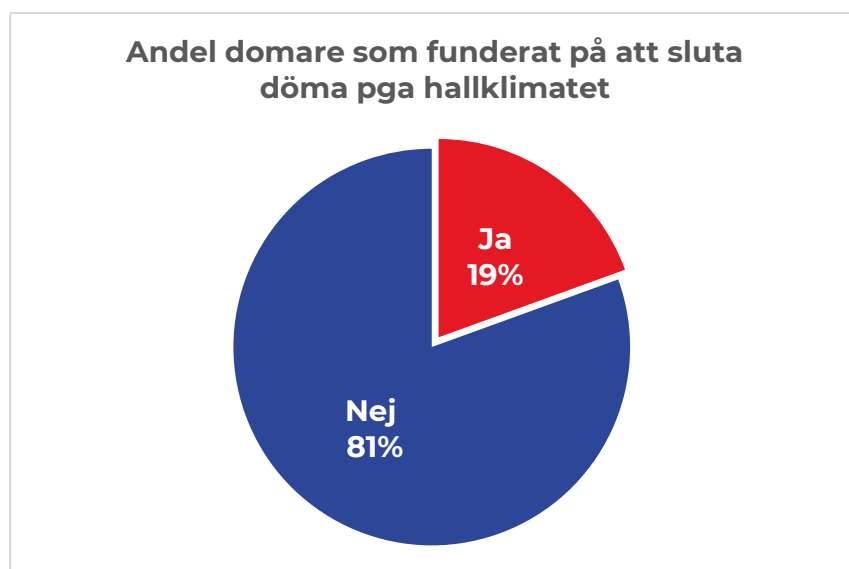
78 % svarade att man känner att man fått det stöd man velat ha, och 10 % kände delvis ett stöd.

Det som kändes som en positiv respons gällande stöd är att många domare beskriver att de känner sig trygga med sin/sina kollegor och gärna först söker stöd där, innan man kontaktar förbundet.

Med det sagt bör förbundet placera de olika stödfunktioner som finns under luppen och se över vilka utvecklingsmöjligheter som finns i generella termer, då 12 % ansåg att man inte fått det stöd man behövt. Det är en självklarhet att den siffrans målsättning bör vara 0 %.

Avslutningsvis frågade vi domarna om de på grund av hallklimatet funderat på att sluta döma. Hela **19 procent** svarade att så var fallet. Det man får beakta är att frågan var ställd utifrån just hallklimatet. Om man då ponerar att det finns andra anledningar till att man som domare funderar på att sluta blir siffran än mer

AVSLUTNINGSVIS

Att göra denna typ av enkätundersökning bland domarna har varit otroligt givande, och något som förbundet bör fortsätta med. Rapporten borde öppna en hel del ögon. Inte minst för förbundet och domarkommittén i syfte att ytterligare skapa åtgärder för att stärka hallklimatet för alla generellt samt domarna i synnerhet.

Vidare borde föreningar ta till sig av rapporten och förstå vikten av att ha rätt ledare i båsen. För vilka signaler sänder det till spelare, föräldrar och publik när det är just ledaren i laget som står för den största delen verbala kränkningar i våra hallar? Och hur kan vi som idrott acceptera att det ser ut såhär?

För framtiden vore det intressant att använda metoder som möjliggör ännu mer detaljerade och specifika svar, samt att man på något sätt, tillsammans med

domarna, skapar en samsyn av vad verbala och fysiska kränkningar är. Vart går gränsen mellan en argumentation, en kränkning och ett faktiskt hot?

Trots att denna rapport belyser en hel del negativa aspekter inom hallklimatet är undertonen bland domarkåren dock att vi inom innebandyn har ett bra hallklimat. De festa är trevliga, glädjefyllda och visar respekt – låt oss bygga vidare på det!

